

Бульбашка

Наталя Забіла

Взяла соломинку
маленька Маринка,
в намілену воду
вмочила кінець,
а потім дмухнула
в оту соломинку,
і бульбашку мильну
поніс вітерець.

Виблискує бульбашка
справа і зліва,
її вітерець
у повітрі несе.
— Я бульбашка мильна,
мінлива, грайлива,
я легша за все
і ясніша за все.

Від мене, дивіться,
і сонце ясниться,
у мене прозорі
опуклі боки,
в них небо синіє,
трава зеленіє
і різними барвами
квітнуть квітки!

Спустилася бульбашка
в сад на травицю,
сидить, коливається
й далі веде:
— Я бульбашка мильна,
дивіться, дивіться!
Не знайдете кращих
ніколи й ніде!

На бульбашку з подивом

дивляться квіти,
і навіть троянда —
окраса садка —
зітхає собі:
— Ніде правдоньки діти,
я, може, і гарна,
та все ж не така!

На бульбашку заздрісно
коситься бабка,
і якось їй боязко
йти у танок.
А біла, як пух,
соромлива кульбабка
аж зовсім сховалась
за довгий листок.

Принишли, замовкли
веселі комахки,
що досі дзижчали,
танок ведучи.
Зирнула з гнізда
зацікавлена пташка,
на раду зібрались
жуки-рогачі.

І тільки метелик,
джиґунчик веселий,
кружляє навколо
таким молодцем,
то справа, то зліва,
і враз жартівливо
до бульбашки злегка
торкнувся крильцем.

Торкнувся і бачить:
немає нікого!
— Та де ж ця красуня
прозора, як скло?—
Не стерпіла бульбашка
дотику того —

і лопнула, зникла,
немов не було!..

І знов у садочку
дзижчать комашинки,
і бабка літає,
й троянда цвіте,
і пташка співає,
і жвава Маринка
із квітів барвистих
віночок плете.